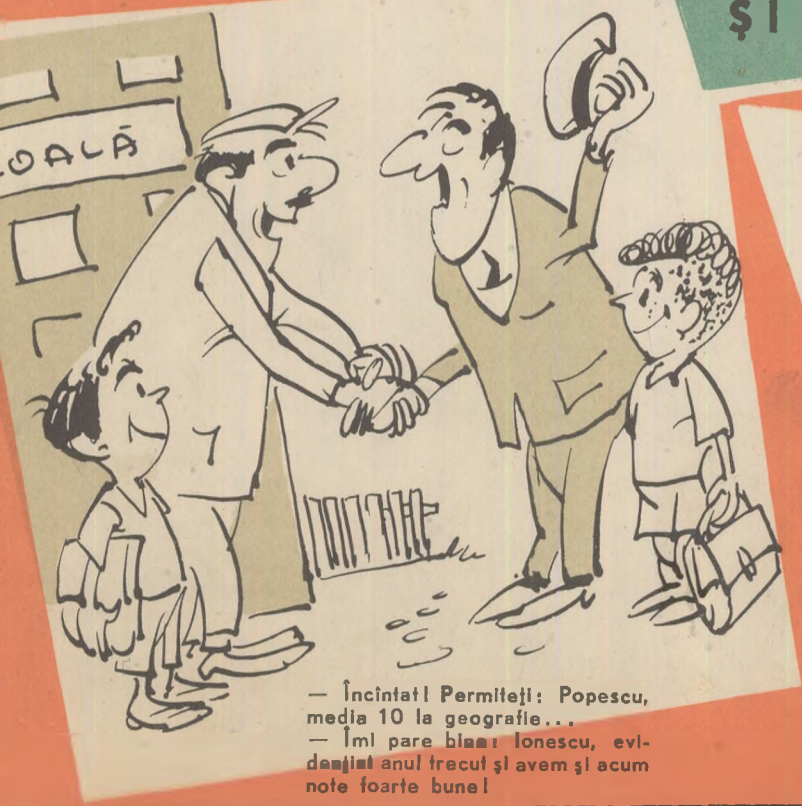

**CHESTII
CU PĂRINȚI
ȘI COPII**

— Încântat! Permiteți: Popescu, media 10 la geografie...
— Îmi pare bine! Ionescu, evidențiat anul trecut și avem și acum note foarte bune!

— Tată, nu știu de ce nu te mulțumești cu o realiză! În fond sînt

Un mare complex modern de vile și hoteluri a îmbogățit localitățile Eforie, Vasile Roaită și Mamaia, oferind vizitatorilor un înalt nivel de confort

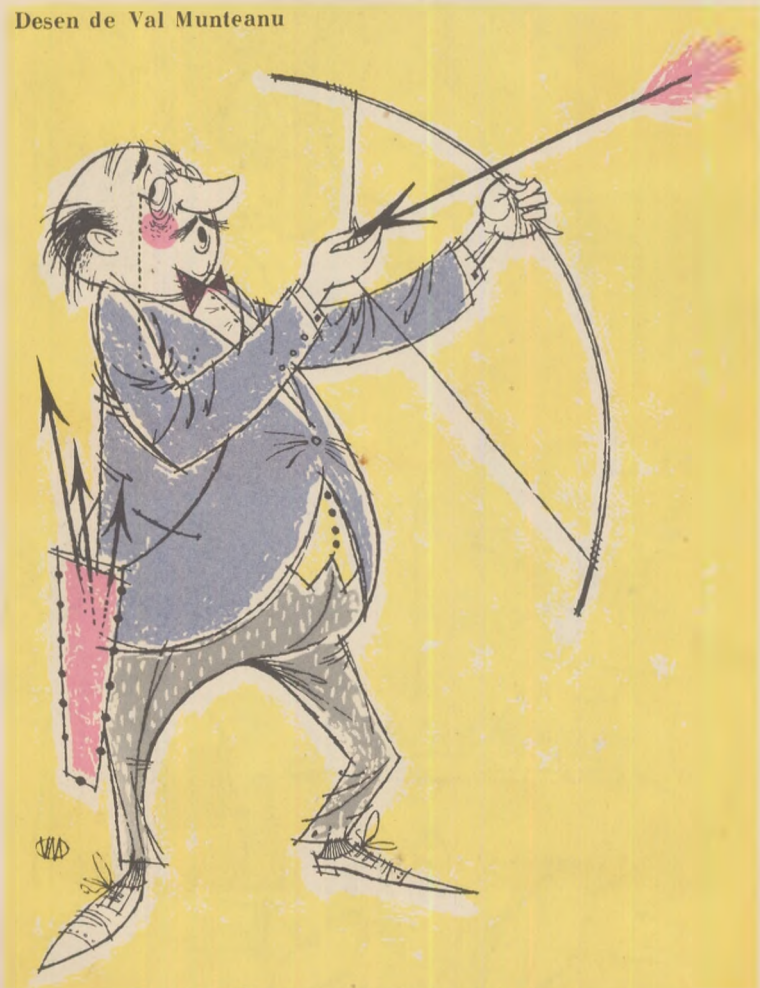
CONCEDIUL LUI NEPTUN

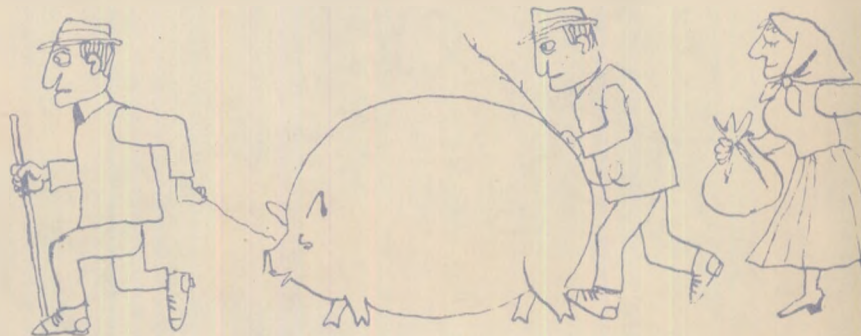
— Pentru ce îți părăsești minunatul tău palat de mărgean?
NEPTUN: — Pentru un apartament în vilele astea noi!..

Desen de Nell Cobar

Desen de Val Munteanu

— Și acum să-l criticăm pe șef!

NOI SÎNTEM

Din însemnările lui Tudorel

Vine într-o zi nenea Matei la noi acasă și-i spune mamei:

— Poimîne vă „mărit” scroafa.

— Unde „măriți”? zice mama.

— La țîrg, la Mugurei.

N-am știut pînă acum că nenea Matei e și negustor de scroafe. Dar tocmai cînd să pună el afacerea la cale, hop, pică și tata. Nici nu vrea să audă de măritișul scroafei la țîrg, la Mugurei. Vrea „s-o mărite” — zice el, — la cooperativă, adică s-o dea la achiziții, ca toată lumea, că n-om fi noi mai cu moț decît alții. Dar mama nici nu vrea să audă de cooperativă.

Atunci n-a mai răbdat tata și a zis o vorbă mare, dar ce vorbă anume a zis nu știu, pentru că pe mine m-a dat afară.

Nu trece multă vreme și ies cu toții afară, ceea ce înseamnă că cearta s-a terminat. Cine a cîștigat, nu știu, dar nici n-am

vreme să mă întreb, pentru că tata mă trimite la unchiul Vanghele, să-i cer să ne împrumute poimîne căruța, ca să mergem la țîrg.

Căruța lui unchiu' Vanghele — poate o știți — este puțin invalidă și tremură toată ca o pîltie, iar unchiul zice că a băgat-o în reparație capitală. De aceea, nenea Matei ne-a făcut rost de o căruță cu chirie, care parec e soră cu căruța lui unchiu' Vanghele, cu singura deosebire că încă n-a intrat în reparație capitală, deși de mult trebuia să intre. Tot în reparație trebuia să intre și calul, pentru că e cam chior de un ochi, cu care nu vede deloc, spre deosebire de celălalt, cu care vede numai puțin, așa că a putut să nimerească foarte repede într-un șanț și a proptit căruța de un stîlp, pe care era un afiș, în care scria: „Prin con-

„In U.R.S.S. s-a introdus un sistem automatizat de lucru in abataj — fără mineri“.

DE ZIUA COPILULUI

UN PIONIER

Fiului meu

De cînd și-a pus cravata purpurie,
În copilașul cel de-acum un an
A încolțit deodată cu tărie
Un proaspăt embrion de cetățean.

M-a prelucrat spunîndu-mi c-ar fi cazul
Să nu-l mai tragă nimeni de urechi
Și mi-a cerut pe urmă aragazul
Ca să-l predea la școală, la fier vechi.

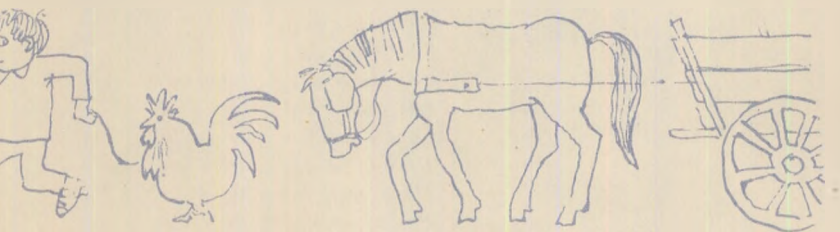
De cîțva timp cu cartea merge strună
Învăță cu temei, din răspuseri,
Că nota „nouă“, spune el, nu-i bună,
Ba chiar e slabă pentru pionieri.

Colegele din clasă îl iubesc,
Afirmă-nvățătoarea, a dat roade
Angajamentul lui pionieresc
De-a nu mai trage fetele de coade.

A fost ales de colectiv stegar
Și-i fericit de sarcină, firește.
Acum ne sărutăm ceva mai rar
Deoarece dăm mîna bărbătește.

El și-a ales, mă rog, o meserie
La care s-a gîndit și-a chibzuit
Și mi-a mărturisit c-ar vrea să fie
Neapărat pilot de satelit.

MIRCEA PAVELESCU

M A I C U M O Ţ!

tractări și achiziții, economisiți timp și sînteți scutiți de drumuri obositoare, la tirg“.

Am scos căruța din șanț, am pornit la drum și nenea Matei i-a făgăduit tatii că dacă iese bine cu scroafa, săptămîna viitoare poate ne „mărită“ și vițelul. Tot la tirg.

La tirg, am fi „măritat“ scroafa numaidecît, dacă n-ar fi fost acolo și alții, tot ca noi, și tot cu porci.

— Nu-i nimic, ne-a zis nea Matei și s-a dus să caute mușterii.

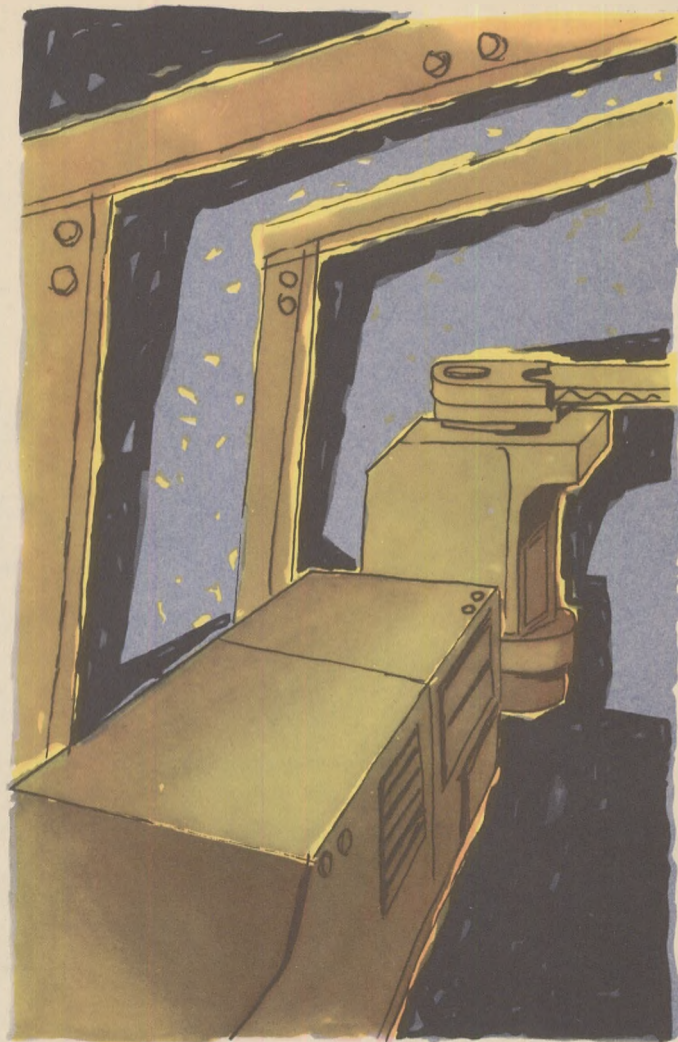
Tocmai atunci pică și un milițian care însă nu venea pentru scroafă, ci venea pentru nenea, că-l văzuse, întimplător, tocmai cînd vindea cu un leu niște ouă pe care le cumpărase tot el de la „Aprozar“ cu 75 de bani.

Pînă la urmă mușteriu ne-a picat și fără nenea Matei și ne-a procopsit, pentru că ne-am ales

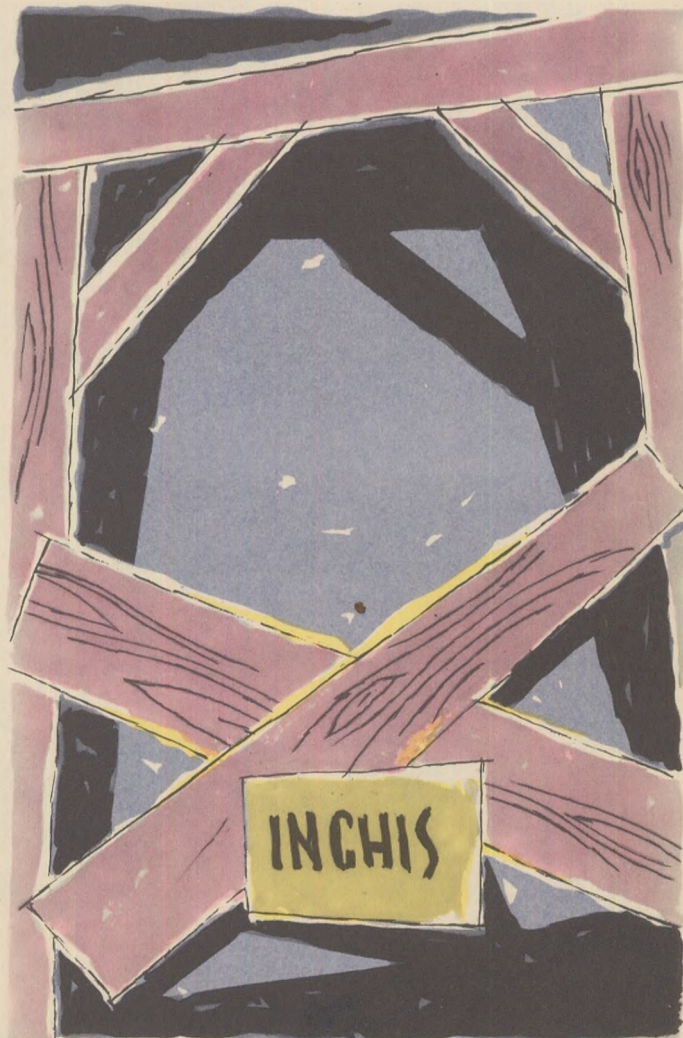
și cu bani, și cu cherestea, de care tocmai aveam nevoie, ca să îmbrăcăm un șopron. Așa că tot mama s-a bucurat că am ieșit mai cu moț și a spus că cine ride la urmă, ride mai bine. Mușteriu, după ce a luat scroafa, ne-a dat bon și tata a semnat de vînzare, fiindcă nu era un mușteriu oarecare, ci era chiar de la cooperativa. Așa că la urmă, n-a mai rîs mama, dar n-a mai rîs nici tata, pentru că ne-am făcut cu toții de rîs, și în loc să dăm scroafa la cooperativa noastră, am plătit chirie pe căruța, ca s-o dăm tot la cooperativa din Mugurei. Cum vedeți, am ieșit din încurcătură, e adevărat, și chiar cu cîștig, pentru că am scăpat de nenea Matei.

Tudorică

pt. conf. VICTOR PIȚIGOI

Abataj fără mineri — în U.R.S.S.

...Abataj fără mineri — în Occident

Desen de H. Guttman

AMERICA LATINĂ... O PROBLEMĂ SPINOASĂ!

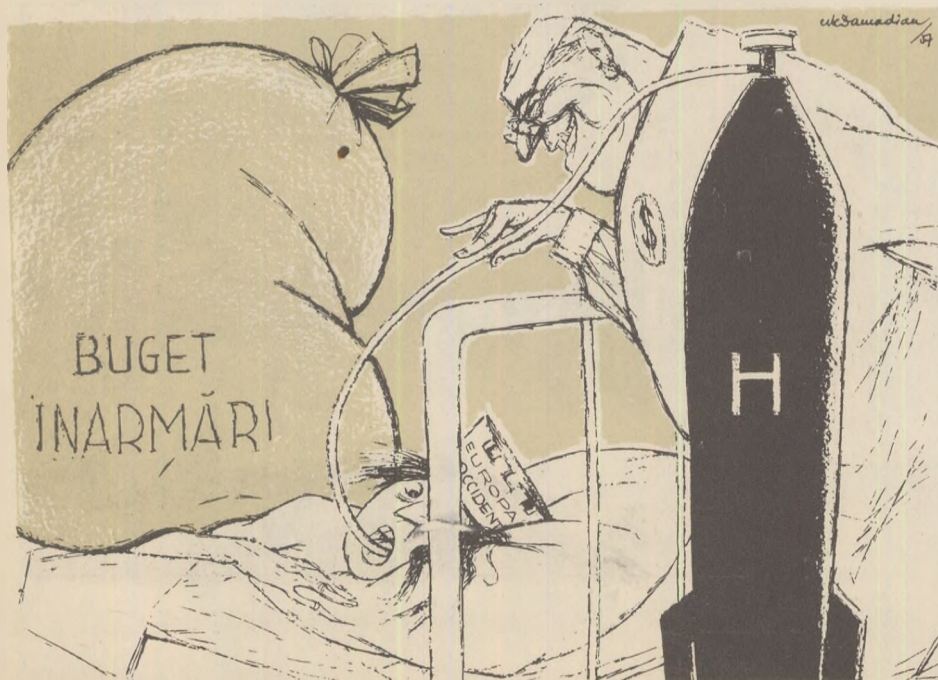
Pentru a justifica politica de respingere a propunerilor U.R.S.S. referitoare la interzicerea experiențelor cu armele de exterminare în masă, imperialiștii americani au lansat teoria așa-zisei „bombe curate”.

cikDamadian

MOARTEA: — Curată bombă! Te poți oglindi perfect în ea!

AJUTOR AMERICAN PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ

cikDamadian/69

O s-o ajute, garantat,
Ca funia pe spinzurat!

Intîmpinare

Subsemnatul Azorel
De profesie... cățel,
Fiind domiciliat
La madam Zozo pe pat,
Sufocat de indignare
Fac această-ntîmpinare:
De cînd sint la ea în casă
Am o creștere aleasă,
Știu să schiaun franțuzește,
Să strănut pe englezește
Și nu latru ne-ntrebat
Fiindcă-așa sint educat.
Nu obișnuiesc să fac
Comentarii... (că nu-mi plac)
Dar stăpîna mea Zozo
Care e o doamnă c-o
Educație-ngrijită,
Nu mai are zi tihnită
Și-asta fiindcă s-a găsit
Un chiriaș afurisit
Care-a spus că nu suportă
Felu-n care se comportă,
Ea ca proprietăreasă...
Că-i o fire artăgoasă,
Înclinată spre șicane...
Auzi, vorbe grosolane,
Că distinsa mea stăpînă
Vreme de o săptămînă
A ținut sub cheie baia
Și lumina... vorba aia,
A-ncercat și ea să ție
Un fel de... economie.
Sau că-n urmă două zile
L-a cam burdușit pe Sile
Care e un huligan...
Deși e un șinc de-un an.
Dacă nu-l lovea ea bine
Praful se-alegea de mine.
Noi am fost, deci, prin urmare
În legitimă-apărare.

.....

Ne gîndim deocamdată
Să-l chemăm în judecată
Pe-acest chiriaș ostil
Fiindcă are... un copil.
Cum să procedăm altfel?
Ia răspundeți!

Azorel

pt. conf. ION RUȘ

Cînd vine muntele la Mahomed

Cînd îi intră ceva în cap tovarășului Pompiliu Salcîm de la centrală, apăi nu i-o mai poți scoate nici cu ditamai tractorul. Așa a fost cu noua unitate de prelucrare a lemnului ce urma s-o amplaseze nu departe de gara Vinturați.

— Păi, tovarășe Salcîm, l-a întrebat Matei, de ce s-o instalăm lângă gară, cînd pădurea e tocmai hăt la munte, cale de vreo 100 de km. Doar lângă gară nu sînt decît livezi de pomii! Sau te pomeniști că ne schimbăm specificul și ne-apucăm să facem țuică și marmeladă în loc de scînduri și grinzi pentru construcții.

— Nu pun unitatea lângă gară pentru prune, ci pentru calea ferată. Aici se descarcă materialul și tot aici se prelucrează. Încarc lemnul de la pădure în tren și-l aduc aici. Doar n-o să folosim, acum, în secolul vitezei, carul cu boi la transportul buștenilor, să ne spetim plă-tind drumul.

Au mai încercat și alții să-l convingă, să-i arate că mult mai bine ar fi să instaleze ferăstraiele lângă pădure, că e mai rentabil, dar degeaba. Tovarășul Pompiliu Salcîm găsea mereu argumente noi, de parcă le scotea din buzunarul unui avocat.

— Lîngă pădure, la poalele muntelui? Ce idee! Eu răspund de unitatea asta! Și trebuie să o controlez cît mai des. Știi doar că doctorul mi-a interzis muntele din cauza inimii!

Față de acest nou argument decisiv și... științific, oamenii n-au mai zis nimic și au tras concluzia că, în ce privește amplasarea unității lîngă pădure, pe tov. Salcîm... nu-l prea lasă inima! Dar nici pe ei nu-i lasă inima să renunțe de a-l convinge. Și s-au gîndit să puie ceva la cale.

Așa că, într-o zi, tov. Pompiliu Salcîm

fu poftit la sfat la Secția gospodării comunale.

— Dumneata ai la noi o cerere pentru locuință? îl întrebă amabil un tovarăș care se recomandă Matei Ion.

— Da, de-acum un an, de cînd mi-a născut nevasta, răspuse Pompiliu bucurat.

— Ei bine, și cam ce v-ar trebui?

— Păi, 2 camere, baie, bucătărie... Știi, am adus-o și pe soacră-mea de la țară.

— Mîine dimineață veniți să mergem împreună să vă arătăm camerele!

A doua zi, iată-i pe amîndoi la un blocușor nou construit:

— Iată, aici e o cameră frumoasă, numai bună pentru o sufragerie, îi explică amabilul tovarăș Matei.

— Bine, dar... nu văd dormitorul! făcu mirat Salcîm.

— Ai răbdare, tovarășe! Te conduc îndată și acolo!

Și l-a condus vreo jumătate de oră cu autobusul la o altă casă, gen vilă.

— Iată, aici veți avea o cameră numai bună pentru dormitor. E liniște și ești aproape de centrala dumneavoastră.

— Bine, dar... făcu complet zăpăcit Pompiliu, eu v-am cerut un apartament. Cine a mai văzut sufrageria într-un bloc, dormitorul într-o vilă...

— Ei, ce să facem? S-au mai văzut cazuri de astea! făcu șiret tovarășul Matei. Chiar la întreprinderi! Dumneata lucrezi doar în instituție și știi! Materia primă într-un loc, prelucrarea... hăt în alt loc! Ce să faci? Cam la fel cum e și cu bucătăria dumitale!

— Adică, cum?

— Păi, în vila asta n-ai bucătărie și ți-am găsit una într-o casă pe lîngă

piața mare. E și mai comod pentru ne-vastă la tirguiele.

— Ia ascultă, tovarășe! Dumneata îți bați joc de mine? Unde-ai mai văzut o asemenea gospodărire? Să gătești ciorba în strada Pieții, s-o mănînci în bulevardul X și să-ți faci siesta tocmai în aleea Y. Asta e bătaie de joc!

— Stai, tovarășe, nu te enerva, că doar ești suferind de inimă, și dacă faci o criză, spitalul e tocmai la șosea.

— Ce criză? Ce inimă? Și... de unde știi dumneata că eu sufăr de inimă?

— Dar ce, e secret? Nu ți-a interzis doctorul și muntele din cauza inimii? Și de cînd cu unitatea aia nouă de prelucrare a lemnului nu te-au poreclit toți... Mahomed Salcîm?...

— Mahomed? Eu?

— Da! Nu vrei dumneata s-ai duci muntele la Mahomed, adică pădurea tocmai la Vinturați unde vrei să amplasezi ferăstraiele?

— Ia ascultă, tovarășe! De unde-mi cunoști dumneata așa bine toată autobiografia? Nu cumva...

— Exact! Fratele meu Matei a mai avut discuții cu dumneata pe tema asta!

— Da? Ei lasă că-i arăt eu lui tună furios Salcîm, trîntind ușa.

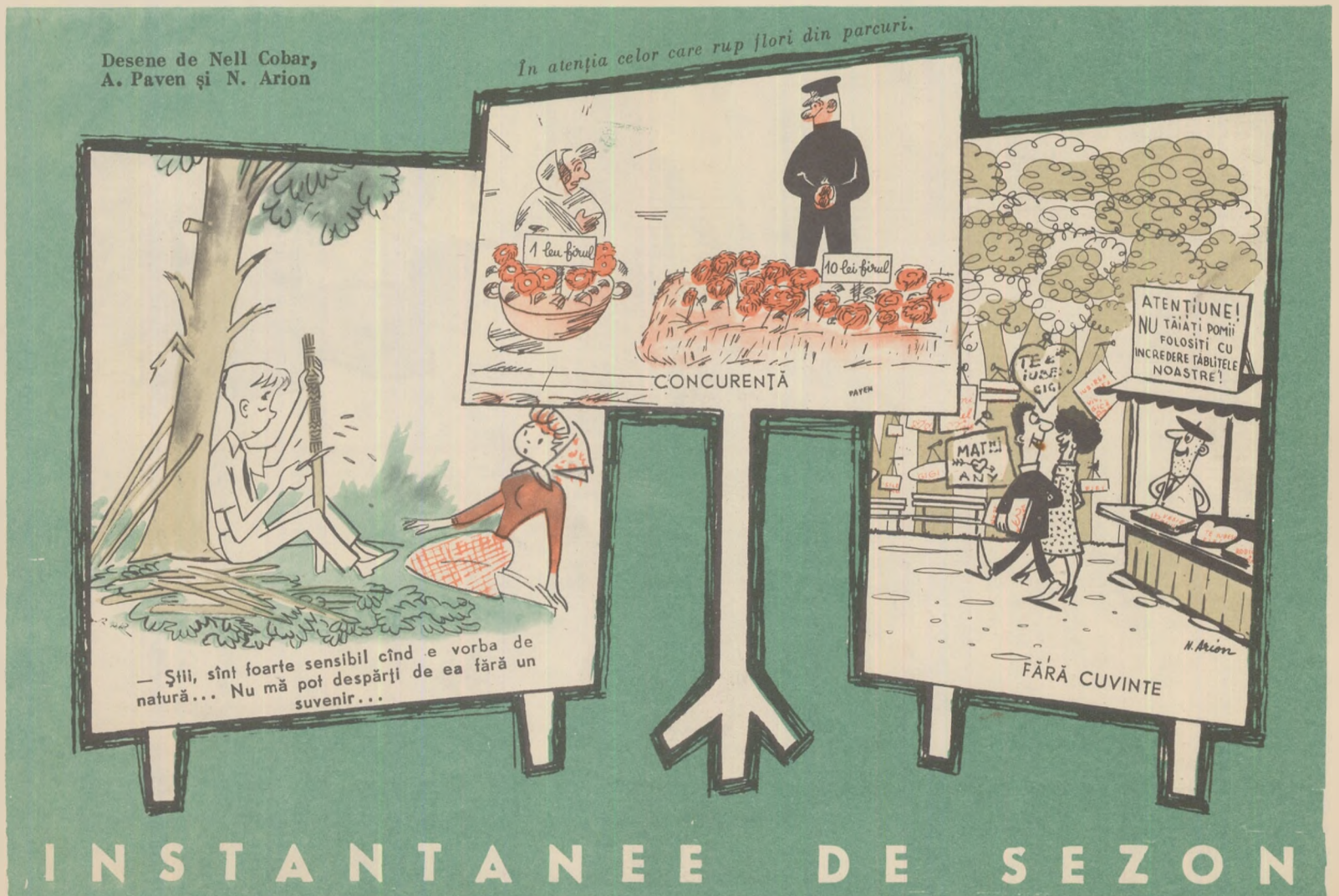
A doua zi, tov. Pompiliu îl chemă într-adevăr pe Matei și-i arătă. Îi arătă... noul plan de amplasare a unității de prelucrare a lemnului. În plan se vedeau: muntele, pădurea, noua unitate, toate una lîngă alta.

S-au despărțit glumind:

— Și zi așa!... Mahomed? zîmbi Pompiliu întinzîndu-i mîna. Atunci, hai noroc și... Salaam efendi!

— Adică... Salcîm efendi! îl corectă Matei.

A. LĂPUȘNEANU

PRONO- CONSERVE

Magazinul de aprovizionare al muncitorilor forestieri din Săvirșin, raionul Lipova, regiunea Timișoara, este aprovizionat cu de toate. Găsești acolo orice dorești, dar, uite că se întâmplă uneori să găsești și ce nu dorești. Am intrat într-o zi în acest magazin și am cerut o cutie de conserve: carne de porc în sos picant. Gestionarul mi-a servit imediat o cutie pe care scria carne de porc în sos picant și, acasă, când am desfăcut cutia, am găsit sărmăluțe cu carne de porc în foi de varză. M-am întors la magazin și i-am cerut gestionarului o altă cutie, pe care scria: carne de porc în sos picant și am găsit în ea pilaf cu carne de porc. M-am întors la magazin cu nervii pilaf și cu răbdarea varză și m-am adresat responsabilului: „Ce-i asta, frate? Una scrie pe etichetă și alta e în cutie!” Gestionarul m-a privit trist: „Ce să fac? Eu nu sînt ghicitor!” „Bine, omule, dar aștia de la fabrică când lipesc etichetele, ce fac?” „Aștia de la fabrică nu lipesc etichetele!” „Dar cine le lipește?” Gestionarul se făcuse mic: „Eu!” șopti el. Am început să mă clatin ca un copac tăiat, gata să cadă. „Și cum știi dumneata să le nimeresti?” „Păi nu vezi? Nu le nimeresc!” „Omule, strigai eu, fă-mă să înțeleg! Ce mă tot fierbi în sos picant?” Gestionarul îmi oferi o țigară: „Uite cum vine. Fabrica „Refacerea” din Arad îmi trimite cutiile de conserve separat și etichetele separat. Și pe urmă eu le lipesc după ochi și ce iese, iese!”

Am făcut ochii mari și câteva clipe n-am putut să rostesc nici o vorbă, pentru că limba mea era parcă fiartă în aspic. În sfîrșit, mi-am revenit: „Și atunci ce e de făcut ca într-o cutie pe care scrie porc în sos picant să nu găsesc pilaf?” „Uite ce e de făcut!” spuse responsabilul. Și îmi puse în față o cutie pe care nu scria nimic. „Știi, adăugă el, nu prididesc să le lipesc pe toate!” „Bine, omule, dar cum știu eu ce e în cutie?” „Păi... o deschizi!” „Și dacă eu vreau cu sos și înăuntru e cu pilaf?” Gestionarul îmi dădu trei etichete: „Ai mata aici trei etichete: cu sos picant, cu pilaf și sărmăluțe. Deschizi cutia, vezi ce e și lipești eticheta! Nu?”

Am aplaudat cu căldură inovația fabricii „Refacerea” din Arad și am luat trei cutii, că poate voi nimeri una cu sos picant. Și, după o oră, m-am întors: „Mai dă-mi două etichete cu pilaf, că nu era nici una cu sos!”

De atunci nu mai joc la loterie. Joc la sos picant. Pînă acum mi-a ieșit de două ori. Am găsit și fel de fel de combinații, dar cea mai tare e tot combinația asta, a fabricii „Refacerea” din Arad.

S.R.

La adunarea Comitetului de părinți, cetățeanul Kun ceru cuvîntul și spuse:-

— Întrucît copiii noștri, în afara ședințelor de pionieri și de educație fizică, nu au nimic altceva de lucru, propun ca în fiecare duminică, înainte de amiază, să li se dea reprezentatii de păpuși.

După dînsul ceru cuvîntul cetățeanul Konik, care completă:

— Sînt și eu de aceeași părere că pentru copii nu se face mai nimic. Urma să se înființeze un cerc micușor, un cerc de tehnică și un curs de pază împotriva incendiului.

De asemeni îndrăzni să se ridice și cetățeanul Konicek, care spuse:

— Părerea mea este că ar trebui să se ducă copiii de două ori pe săptămînă la cite un film.

Această chestiune fu formulată și mai clar de cetățeanul Kobylka:

— Într-adevăr, pentru copii nu se face nimic și, din cauza asta, ei au timp să alerge pe afară și să-și piardă vremea. Cer hotărît să se înființeze un cerc de șah pentru elevii de la clasa a treia în sus. Timpul folosit cu șahul nu este pierdut, mai cu seamă că elevii n-ar mai avea cînd să facă prostii.

Luă apoi cuvîntul directorul școlii:

— Mă bucură foarte mult inițiativa dv., stimați părinți, și sînt complet de acord cu tot ce ați propus. Vom pune imediat în aplicare propunerile dv. Numai că pentru aceasta ar fi nevoie de ajutorul citorva persoane. După cum știți, fiecare profesor are două ședințe pe săptămînă cu pionierii și tot de două ori pe săptămînă exerciții fizice, așa încît noi singuri n-am putea face față, din lipsă de timp. Vă rugăm deci să se ofere cineva din mijlocul dv., care să organizeze teatrul de păpuși, să proiecteze filmele și să dirijeze cercurile propuse. Aici sinteți optzeci de părinți, din care nu mă indoiesc că se vor găsi, desigur, cîțiva înși care să-și ofere ajutorul.

Se făcu un moment de liniște. Un moment cam lung. Pînă cînd se ridică bravul cetățean Kun:

— Eu cred că teatrul de păpuși l-ați putea organiza și singuri; pentru asta cred că aveți timp. Doar n-o să dați reprezentații în fiecare săptămînă.

Apoi se oferi cetățeanul Konik și spuse:

— În ceea ce privește cercurile, cred că ar fi suficient numai unul, căci copiii și așa nu au prea mult timp liber.

Și, bineînțeles, fiind vorba numai de un singur cerc, puteți și dv., profesorii, să-l conduceți singuri.

Indrăzni apoi și cetățeanul Konicek, care spuse:

— Nu știu cum priviți dv. această chestiune, dar eu cred că, întrucît cinematograful nu este departe de aici, n-ar mai fi nevoie să se mai proiecteze și filme speciale pentru ei. De aceea, cred că în această problemă puteți decide și dv.

Cetățeanul Kobylka a formulat problema și mai clar:

— Prieteni, să nu ne pripim, să nu copleşim copiii cu prea multă muncă, căci n-ar mai avea timp să iasă la aer curat. De altfel, pentru copiii mici, șahul constituie o activitate dăunătoare pentru sistemul lor nervos, care, la vîrsta lor, nu este destul de dezvoltat. Credem că pentru copii se face destul și așa și dacă corpul didactic va mai organiza și teatru de păpuși, nu mai este nevoie de altceva. Sinteți de acord? Clasa, în care avea loc adunarea, răsună de aplauzele tuturor părinților prezenți.

RUDOLF CECHURA

Revistă

Desen de Rik Auerbach

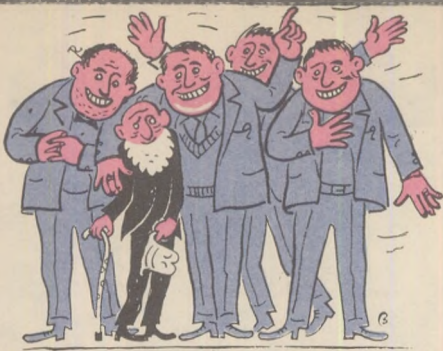
— Tovarășe agronom, nu putem să executăm dispozițiile dv. din cauza ploii!
— Să fim serioși, tovarășe, unde vezi d-ta ploaie ???

În unele întreprinderi cu preponderență feminină se promovează totuși sporturi bărbătești.

Desen de N. Claudiu

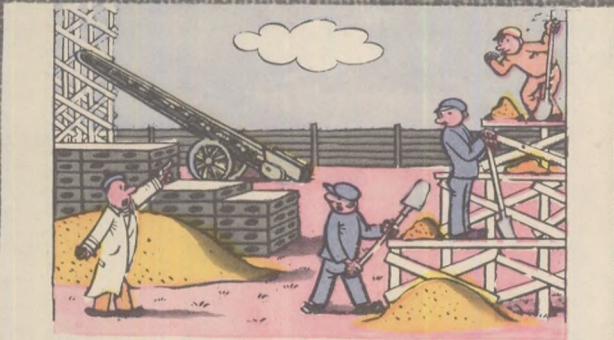
— De ce joacă mereu în 10 oameni?
— E o întreprindere de textile și n-au decît 10 salariați bărbăți!

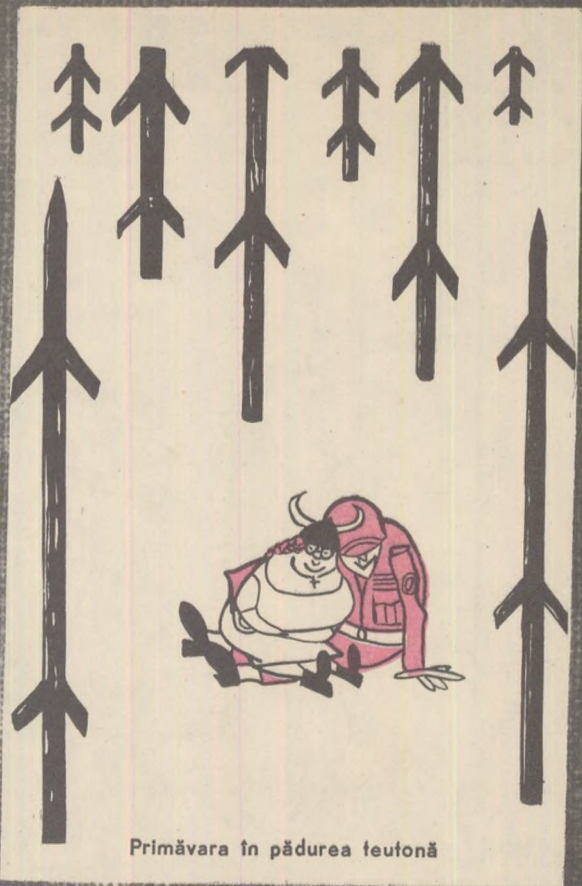
— Fii sigur, făfăcule, că n-o să te lăsăm să mori de foame. Franco adu tocul, Pepo adu cerneala, Venca dă-mi hîrtie și eu voi scrie cererea pentru azil!

K O B R A Z

satiră și umor din R. Cehoslovacă (Praga)

— De ce nu întrebuințați noul transportor?
— Am fi foarte proști gospodari dacă am arunca lopețile care sînt aproape noi...

Primăvara în pădurea teutonă

R E U N I U N E

La întreprinderea noastră a avut loc o ședință în care s-a hotărît să organizăm peste 2 săptămîni o reuniune tovarășească cu dans, bufet și surprize. Inițiativa a fost primită cu aplauze și organizatorul acestei reuniuni am fost numit eu, intrucit subsemnatul fusese cu ideea.

A doua zi dimineața, abia venisem la slujbă cînd Matei de la contabilitate a băgat capul pe ușă: „Noroc!” „Noroc!” „Tu organizezi chestia?” „Da!” „Știi ce te rog?” „Ce?” „Nu te zgîrci la țuică!” „O să fie!” „Bătrînă?” „Ce bătrînă?” „Țuică”. „Bătrînă!”

Mi-am scos hîrțile pe birou cu gîndul să încep lucrul, cînd în cameră a intrat la buzna Eftimie de la registratură. „Salve și ce-am auzit să fie cu noroc!” „Ce-ai auzit?” „Păi o s-avem bal!” „O s-avem!” „Cu ce restaurant iei legătura?” făcu el. „Încă nu știu!” „Du-te la Carpați! Au un vin clasa întîii! Rupel!” „O să văd!” „Dar vezi să nu te ducă! Să ceri din sticlele alea cu capsulă de staniol! Și să-l guști! Dacă pișcă la limbă, ăla e! Dacă nu pișcă, să faci scandal!” „Fac!” „Servus!” „Servus!”

Se făcuse zece și eu nu începusem încă nimic. Și la zece și cinci a intrat la mine Elvira de la vînzări: „Bună!” „Bună!” „Ce mai faci?” „Uite, cu treaba!” „Și ce muzică aduci?” „Unde muzică?” „La reuniune, unde vrei?” „Aha! Păi muzică de dans!” „Cred și eu, dar ce orchestră?” „Încă nu m-am gîndit!” „Ce, ești copil? Peste două săptămîni e reuniunea, și tu nu te-ai gîndit încă? Vrei să omori dansul? Să-l iei pe Sterică!” „Cine-i ăsta?” „Saxofonistul! Îți cîntă niște rumba că te lasă lat!” „Și ce-mi trebuie să mă lase lat?” „Așa vine vorba! E grozav! Are un ritm că te uluiește!” „Și ce-mi trebuie să mă uluiească?” „Ție nu ți-o fi trebuind, că ești hodorog, dar noi vrem să dansăm! Să-l iei pe Sterică!” „Lasă, că avem magnetofon!” „Ce face? Iar magnetofonul ăla cu valsuri, tangouri și cu perinița? Să știi că nu vin! Ce, crezi

că am uitat ce-a fost acum șase luni cu perinița, cînd m-a pupat tot administrativul. Și acum ne-a mai și comasat!” „Lasă că te-a pupat și conducerea!” „Mersi! L-ai văzut pe directorul ăsta nou?” „Ce are?” „Cum ce are? Are o mustață numai ace! Îmi face obrazul sită!” „Lasă, că el nu joacă perinița!” „Să știi că nu vin, dacă nu-l iei pe Sterică!” „O să văd!” „Ce să vezi? Să-l iei! Pa!”

Se făcuse douăsprezece. Nu lucrasem nimic și aveam capul cît o baniță. Și ușa s-a deschis iar. A intrat Stamate de la planificare. S-a așezat. Era îngîndurat. „Ce-i, Stamate? Necazuri acasă?” „Da!” „Cu ce?” „Cu reuniunea!” M-am gîndit în primul moment să mă arunc pe fereastră, dar mi-am dat seama să sîntem la parter și nu rezolv nimic. „Ce belea?” „Păi, face Stamate, eu cu nevasta vrem să venim!” „Da, și?” „Cu cine las copiii?” „Păi, lasă-i la părinți!” „I-aș lăsa dacă părinții ar sta acasă!” „Dar unde se duc?” „Vin și ei!” „Unde vin?” „La reuniune!” Stamate, pe gînduri, bătea cu degetele în sticla de pe birou. „Știi ce mă gîndesc?” făcu el. „Ce?” „O să aduc și copiii!”

Am ajuns acasă frînt, ca după 24 de ore de muncă neîntreruptă. M-am întins pe studio, am închis ochii și a sunat telefonul. „Auzi?” „Aud!” Era Margareta de la ordonanțare. „La ce oră o să fie, dragă?” „Ce să fie?” „Reuniunea!” Am trîntit receptorul. A sunat iar. „Auzi?” „Aud!” „Nu știi ce-a fost înainte, că s-a intrerupt! Al tău e defect?” „Nu e!” „Atunci o fi al meu! Ia spune-mi la ce oră o să fie?” „Păi, pe la șapte seara!” „Ce oră e asta?” „Nouăsprezece, șapte!” „Nu mai face tu pe deșteptul! Ce oră de reuniune e asta?” „Adică cum?” „Adică bine! Auzi, șaptele Ori faci la ora cinci ca să fie după-amiază și atunci mă îmbrac de după-masă, ori o faci la nouă și atunci îmi pun rochia de seară! Îți dai seama că ora 7 nu e oră?” „Dragă, tu poți să vii la 9!” „Cum să vin la 9, dacă începe la 7? Să nu mai găsec nimic

la bufet?” „Atunci vino la 5!” „Și ce să fac de la 5 pînă la 7?” „Ajuți la bufet!”

În zilele ce au urmat am avut la lucru același spor ca mai sus, din cauza vizitelor pe care le primeam la birou, în interes de reuniune, așa că la sfîrșitul săptămîinii m-a chemat directorul. „Ce-i cu dumneata, frate?” „Ce să fie, tovarășe director?” „Cum, ce să fie? Ai rămas cu toate lucrările în urmă! Ce faci?” „Păi ce să fac? Fac reuniune!” Directorul m-a privit drept în ochi: „Reuniune?” „Reuniune!” A rămas pe gînduri, apoi a rostit: „Vezi să fie și icrel!” „Și icre, tovarășe director!” Cînd eram la ușă, m-a strigat: „Și ai grijă, frate, aranjează-ți lucrările, ce naiba!” „Da, tovarășe director!” „Și poate găsești de știucă!” „De știucă, tovarășe director!”

Doi săptămîni au trecut ca două clipe și eu am slăbit cu două kilograme. În dimineața reuniunii am chemat la mine cinci băieți de la evidență, pe care îi știam mai ageri: „Uite de ce v-am chemat! Voi o să stați diseară la bufet lîngă vin! Aveți grijă să nu ia unii prea mult și alții deloc! Și să se bea cu măsură!” „Lăsați pe noi!” „Așa! O să fiți echipa fulger de control! Mă bizui pe voi ca să iasă bine!” „Fiți fără grijă, tovarășe!”

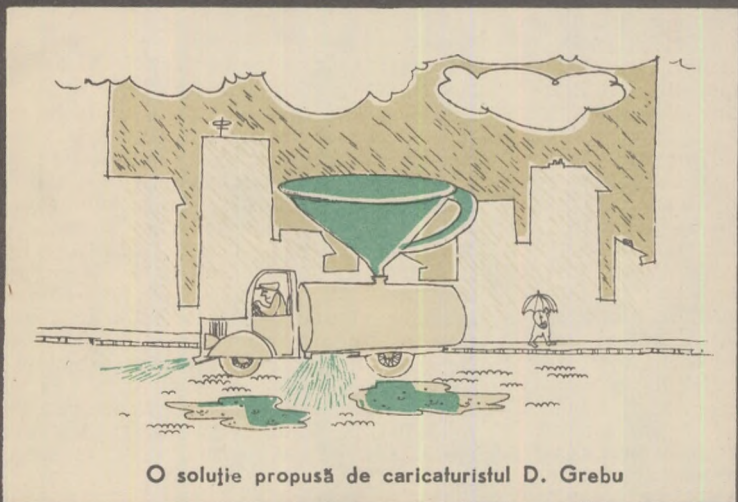
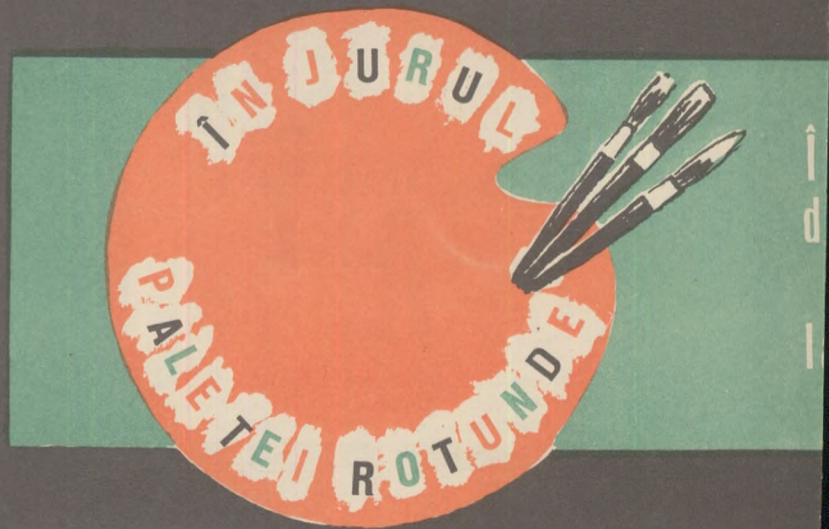
În sfîrșit, totul fusese pus la punct. Mîncare și băutură din belșug, serviciul organizat, dansul asigurat și sala frumos ornamentată. La 7 a început să vină lumea și la 9 a început să lipsească vinul. M-am dus la bufet. Echipa fulger de control era praf. Șeful ei mi-a ieșit în întîmpinare, m-a ocolit de vreo două ori și, în sfîrșit, mi s-a oprit în față: „E în regulă! N-aveți nici o grijă!” Și m-a sărutat.

A doua zi, colegii m-au întreat: „Cînd mai organizezi o reuniune, frate, că a fost foarte plăcut!” Am răspuns: „Cînd mă întorc din concediul medical!”

SADI RUDEANU

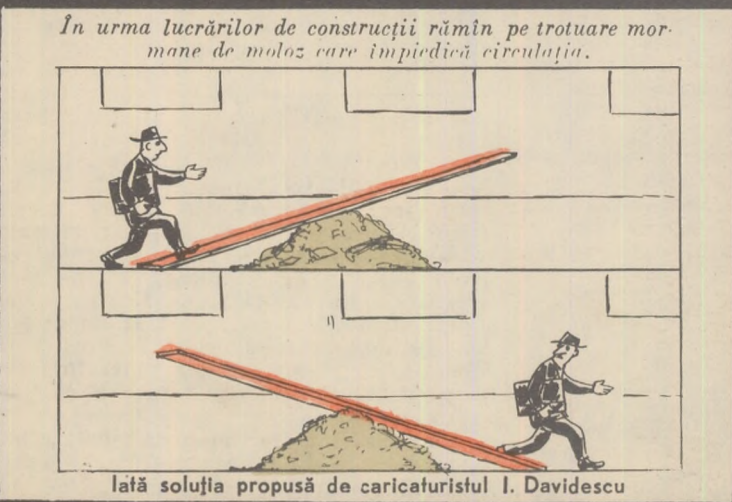
Iată cum vede caricaturistul H. Leru soluționarea acestei probleme.

O soluție propusă de caricaturistul D. Grebu

Soluția caricaturistului Fred Ghenădescu

Iată soluția propusă de caricaturistul I. Davidescu

Soluția propusă de L. Dar

Problema rezolvată de... CRIVĂȚ

derea soluționării unor probleme urătenie, „Urzica“ s-a adresat mai multor caricaturiști. și soluțiile prezentate de aceștia.

Caricaturistul N. Claudiu a propus o soluție simplă: „Aruncați hîrțile la coș!”

RECALCITRANȚII: — Ei, poftim, cine ne dă nouă soluții? Unul care nu se ține decît de bancuri! Un caricaturist!

În ziua de 4 mai 1959, la ora 10, pe str. Laborator, din mașina nr. 51755 a I.S.B. s-au aruncat coji de ouă și alte resturi alimentare.

Caricaturistul Benedict Gănescu propune: un proiect de mașină I.S.B. cu ataș.

Propunerea caricaturistului A. Poch

În loc de înghețată pe băț, înghețată pe stilou. Credem că nu se vor găsi cetățeni care să arunce stiloarele pe trotuar.

Înlăturarea finului care cade din căruțe.

A rămas în pană...

Desen de I. Davidescu

HÎRCIOGUL ȘI FURNICA

O poveste veche spune
Că pe vremuri un Hirciog
Adunase în birlog
Maldăre de lucruri bune:
Cantitate de grăunțe cit de fapt nici nu putea
Intr-o iarnă consuma
Și din care pin-la vară
I-ar rămâne în cămară
Încă un surplus masiv...
Încrezut și guraliv
Se-adresă Hirciogul nostru unei pașnice Furnici:
— Ha, ha, ha! cit poți fi oare
Tu de neprevăzătoare
Cari doar două-trei grăunțe, faci rezerve mult prea mici!
Dar Furnica,
mititica,
Înțepală,
ofensată
Și acidă, i-a răspuns:
— „Cit am eu îmi e de-ajuns,
Nu adun averi ascunse fără întrebuințare,
Nu-i puțin ce e destul
E secretul pentru care
Oamenii îmi lasă-n pace mușuroiul minuscul.
Tu aduni comori nababe
De grăunțe și de boabe,
Peste iarnă îți rămîne
Un stoc inutil de grîne,
D-aia omul te gonește
Fără milă și prihană
Urmărindu-te firește
Cu otravă și capcană!
E un fapt neîndoios:
Ce-i prea mult nu-i sănătos!“

Pentru vremea actuală
Se desprinde o

MORALĂ

Indreptată spre cei care
Prin diverse instituții
Pentru aprovizionare
Iau prea multe precauții
Reținând pe loc, masive,
Stocuri supranormative.

CONSTANTIN OTTESCU

ALO-POLICLINICA

— ALO, POLICLINICA?... În sfârșit, bine că s-a eliberat telefonul dv... chem de o jumătate de oră și este permanent ocupat...
— Ce dorești?!... mă întrerupe scurt, o voce foarte indispușă.
— Sint bolnav și vă rog să mă înscrieți la dv. pentru a fi vizitat acasă de tovarășul doctor.
— Ce ai?
— Cred că am gripă.
— De unde știi?
— Nu știu — și tocmai de aceea vreau să-l rog pe tovarășul doctor să vie să constate ce am.
— Unde locuiești?
— În piața Unirii.
— Numele?
— Notați vă rog „Piața“, nu „strada“ — căci există și strada.
— Las-că știu eu! — strada Unirii!... Numele?
— Piața, nu strada!
— Așa te cheamă pe dumneata?
— Nu, asta-i adresa mea...
— Păi, ce, eu ți-am cerut adresa? Ți-am cerut numele.
— Popescu Ion, răspund eu resemnat.
— Vîrsta?
— 42.
— Salariat?
— Da, sint salariat la Instituția...
— Nu mă interesează la ce in-

stituție, ci dacă ești sau nu salariat! — mi-o „taie“ scurt tovarășa de la telefon.
— Sint salariat — răspund eu intimidat.
— Ce număr?
— La noi salariații n-au număr!
— Nu! tovarășe!! La ce număr stai?
— La nr. 33, etajul II, apartamentul 8.
— Ho! Mai încet! — ce crezi că sint stenografă?!
— Scuzați, vă rog.
— Ce etaj?
— II.
— Ce număr de apartament?
— Nr. 8.
— Ce temperatură ai?
— Azi-dimineață am avut 37,8 dar...
— Păi asta nu-i temperatură, tovarășe! Hai îmbracă-te și vino aci la Policlinică.
— Tovarășă, eu l-am chemat pe tovarășul doctor tocmai pentru că sint bolnav în pat, și nu mă pot deplasa. Am dureri de gît, de cap, mă dor șalele, transpir...
— Păi vezi! Tocmai d-aia trebuie să vii aici — să te consultăm pe specialități, să te punem la Radioscopie, să-ți facem raze,

tratamente... D-ta nici n-ai gripă, ai altceva...
— Dv. văd că puneți diagnosticul de la distanță, prin telefon — vă felicit!... dar eu, vă rog totuși insistent să-mi trimiteți doctorul! Este de altfel prima dată, de cînd sint salariat, că vă deranjez cu o asemenea cere-re!!
— Ei și ce! — dacă-i prima dată — asta înseamnă că nu poți veni pînă aici?!
— Dar nu de asta nu pot veni — ci pentru că sint bolnav, mă doare gîtul, mijlocul, transpir... și dacă aș ieși din casă pe vremea asta, mi-aș agrava boala!...
— Mă rog... fie și așa!... dacă insiști... o să vie doctorul la dumneata... dar păcat că nu vii aici să te consultăm pe specialități, să te punem la raze...!
— Îmi pare rău, dar nu pot veni!... fiți drăguță și spuneți-mi cînd va veni tovarășul doctor?
— În 24 de ore!
— Aoleu!... Dar pînă atunci eu ce să fac??!
— Vino la Policlinică!...

Și să te miri că timp de o jumătate de oră suna ocupat telefonul Policlinicii de adulți Dr. Cantacuzino!

PAUL ȘERBAN

DESENE DE A. ANDRONIC,
V. EMIL și A. POCH

— Ce faci, student? Eu ți-am cerut cartea de geografie, iar d-ta îmi dai un joker??!
— Mă scuzați, tovarășe profesor, dar eu știam că jokerul ține loc de orice carte!!!

NEGRU PEALE

In publicația „Studii și cercetări medicale”, apărută în Editura C.F.R. în anul 1958, articolul intitulat „O izbucnire de angină streptococică de origine alimentară” este plin de greșeli de felul acesta: „96 de cazuri, dintre care 73 copii și 35 adulți”...

Desen de A. Paven

- Iar ai luat 3 la aritmetică! Ce-o să te faci când vei fi mare?
- O să scriu articole medicale la Editura C. F. R.!!!

Pe etichetele de pe borcanele cu dulceață de cireșe — produsă de fabrica „Refacerea” din Arad — scrie „Dulceață de cireși”.

Desen de Gh. Chiriac

- Cum se prepară dulceața asta de cireși?
- Iei cireșul, tai rădăcina, pui zahăr cât cuprinde și-l pui la fiert...

„Magazinul” din 18 aprilie a.c. publică reportajul „Vaideeni” de N. Lemnaru. În subtitlu se precizează poziția geografică a satului Vaideeni, și anume:

„La poalele munților Căpăținei și Paringul, pe apa Lucavățului, e așezată comuna Vaideeni, din raionul Horezu, regiunea Ploești”.

Reporterul care se crede în regiunea Ploești, când el de fapt se află în regiunea Pitești, trece printr-o situație la fel de penibilă cu a căpitanului de 15 ani care, debarcând pe coasta Africii, s-a crezut în America de Sud.

La 15 ani încă se mai permite!

*

George Teodorescu este eroul pozitiv al romanului „Setea” de Titus Popovici. După ce și-a pierdut mâna dreaptă în război, George Teodorescu, optimist și stăruitor, a învățat să scrie cu mâna stângă. Asemenea cazuri de reeducare sînt însă destul de frecvente, de aceea Titus Popovici, vrînd să demonstreze că ne aflăm în fața unui caz cu totul excepțional, scrie la pag. 225 a romanului său:

„George surise și-l năpădi veselia... își puse palmele la gură și răcni din răspuțeri gata să-și piardă echilibrul”.

Ne aflăm deci în fața unui miracol modern. Mina ciungului a crescut între timp ca după o baie în apele Lourdes-ului sau, cum s-ar zice, a căpătat o substanțială mină de ajutor.

m. p.

S-a mutat oceanul!

Citind „Scînteia Tineretului” din 14 februarie, aflăm o senzațională descoperire geografică: oceanul Atlantic s-a... vărsat în oceanul Pacific. De aceea, oceanul Pacific nici nu se mai numește Pacific. Se numește Atlantic. Acest lucru se vede și din harta publicată în pag. IV a ziarului citat. În locul oceanului Pacific, este oceanul Atlantic. Ce este în locul oceanului Atlantic, nu știm. Poate, oceanul Pacific. Știm însă că n-ar fi fost rău dacă în locul redactorului care a întocmit harta, era unul care să știe geografie...

v.p.

Examenere!

— Ei, Nik, acum, după ultimul examen, în ce an ești?...
— În anul I bis!

— Îl vezi, și pretindea că nu e apt pentru rolul „Bolnavului închipt” al lui Molière!!!

— Îl vezi, tovarășe reporter? Din grupa noastră el a ieșit ultimul...

— Știi, tovarășe profesor, eu l-am studiat mai mult pe Louis XV!!!

SEMNE

Dacă aprindeți țigările trei persoane de la un chibrit, înseamnă că ați dat peste un chibrit de bună calitate.

*

Halbă cu bere fără spumă de-ți servește ospătarul... nou în meserie veimbursul din local este.

*

Mîna de scapi în casa de bani a întreprinderii, este semn că degeaba vei cheltui cu avocatul.

*

În stația autobusului 47 de vei aștepta, timp de pierdut înseamnă că ai.

*

Bacșiș de nu dai frizerului, semn rău pe față te așteaptă a doua oară.

*

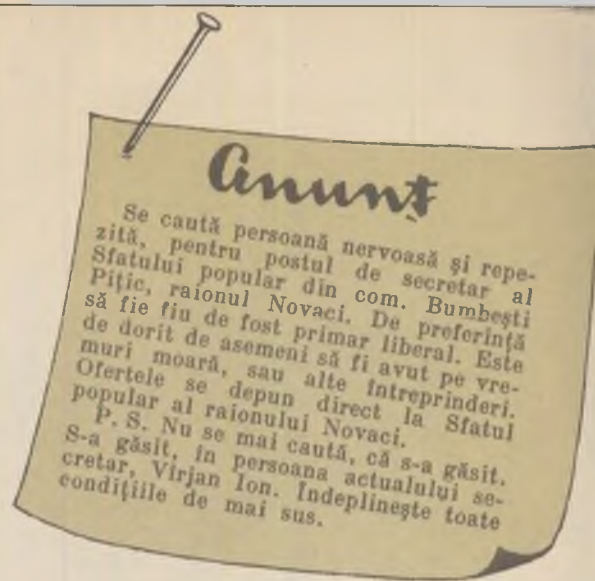
Friptură la bufetul „Patria“ de mâncînci, cuțit ascuțit de acasă trebuie să aduci...

r. p.

— Pantofi 40 aveți?
— Numai 35! Dacă mai dai d-ta 5, se face...

Desen de Adrian Dragomirescu

DECEPTIE

SONET CU POST-SCRIPTUM

Iubirea noastră s-a sfîrșit aseară
cînd așteptînd-o ore-ntregi să vie
pe „Mărășești“, lîngă tutungerie,
ea n-a catadixit să mai apară.

Eram neliniștit că întîrzie
și aprindeam țigară la țigară
tot deplîngîndu-mi soarta mea amară,
plin de năduf și de melancolie.

De ce mi-a spus că va veni la mine
și mă mințea cu atîta gingășie
utilizînd aceleași vechi clișee?

De fapt, ce-i drept, așa mi se cuvine
căci am omis că numele „femea“
e sinonim cu „nestatornicie“.

P.S.

Și totuși vina ei nu e prea mare
căci fiind de felul ei de prin Fetești,
ea n-a știut că Bucureștiul are
mai multe străzi numite „Mărășești“.

ATANASIU ATLAS

Desen de V. Crivăț

PROPUNERE

Pentru unii locatari
tipicari

Pentru-o sumă de chirieși
circotași,

Ne-ntrebăm și noi de ce
I.A.L.

N-are o secțiune de
B.L.T.

(Sau, în vorbe explicate,
„Bun la toate“).

Care să-ți trimită-acasă
Oameni ca să

Pună liță-n siguranță,
Cui la clanță,

Să-ți fixeze în perete
Trei portrete,

Sau să-ți tragă o podea
La rîndea,

etcetera.

Bine-ar fi ca să-ți trimeată
De îndată

Oameni să te dădăcească,
Să te crească

Și hrănească,

Care să-ți indrume pasul,
Cineva să-ți șteargă nasul,

Să-ți administreze banii
Și să-ți cînte nani-nani;

Toate finanțate de
I.A.L.

CONSTANTIN OTTESCU

— Nu știi cumva unde-i strungul meu? Adineauri era aici!

INTR-UN CADRU FESTIV

a avut loc zilele trecute în redacția noastră împărțirea premiilor cu ocazia încheierii concursului „FORURI CARE NU RĂSPUND“ (faza 1958).

Premiul I fără cunună a fost acordat Sfatului popular al raionului Hirșova, căruia trimițîndu-i-se sezisarea nr. 11444 din 31. iulie 1958 în care erau tratate o serie de aspecte negative privind G.A.C. Ciobanu nu ne-a comunicat încă dacă a luat măsurile corespunzătoare. Ceea ce înseamnă că în legătură cu sezisarea referitoare la G.A.C. Ciobanu, Sfatul popular al raionului Hirșova a făcut-o de... oaiel!

Premiul II cu regrete a fost de data aceasta destinat Sfatului popular al raionului Lehliu care, pînă la ora actuală, nu a dat curs sezisării noastre nr. 11227 din iulie 1958. În materialul respectiv relevam faptul că datorită lipsei de pucioasă, crescătorii de viermi de mătase din comuna Tăriceni nu pot asigura dezinfecția camerelor de cultură, din care cauză gingașele viețuitoare mor cu zile. Presupunem că Sfatul popular al raionului Lehliu nu ne-a răspuns fiind ocupat cu... funeraliile viermișorilor.

Premiul III fără indulgență a revenit conducerii I.R.T.A. Bacău pentru deosebita indiferență cu care a privit sezisarea „Urzicii“ nr. 17861 din decembrie 1958. Faptul că pînă în prezent nu am primit nici un răspuns la sezisarea în cauză este o dovadă certă că la I.R.T.A. Bacău (sectorul auto... critică) se impun... reparații capitale.

O mențiune a fost înmînată Sfatului popular din Săcele, raionul Codlea, pentru modul în care s-a abținut să ia în considerație sezisarea noastră nr. 18146 din 15 decembrie 1958 în care arătam că de luni în șir tergiversează eliberarea unui act cerut de Sfatul popular Grivița Roșie din Capitală.

Precizăm că juriul a asigurat Sfatul popular din Săcele că în cazul cînd în cele din urmă va expedia totuși solicitatorului documentul respectiv, va putea participa și la viitorul concurs intitulat „FORURI CARE RĂSPUND CU ÎNTÎRZIERE“ cu care prilej are șanse să se clasifice printre primii.

Cu aceasta, dragi cititori, prezentarea celor care s-au „distins“ la concurs a luat sfîrșit.

În sfîrșit!

M. D.

LI-SÎN-MAN VORBEȘTE CU POPORUL

Se spune că de curînd Li-Sîn-Man a adresat poporului sud-coreean următoarea

PROCLAMAȚIE

Cetățenii!

Eu, Li-Sîn-Man, conducătorul vostru... ales de Departamentul de Stat al Statelor Unite, față de nemulțumirile voastre de care eu sint nemulțumit, socotesc că este momentul să vă amintesc câteva din realizările mele din ziua de cînd conduc această țară.

În primul rînd, am luptat pentru ridicarea nivelului vostru de viață, din care pînă acum am reușit să vă ridic numai viața, ceea ce înseamnă că mi-am respectat în bună parte promisiunea.

În al doilea rînd, am deschis larg porțile fabricilor și uzinelor, ca să nu vă mai îmbulziți cînd sînteți concediați în corpore. În felul acesta, ați scăpat de munca grea și de exploatarea patronilor. În plus, ați mai scăpat și de mizerabilul salariu din care tot nu puteați trăi.

În al treilea rînd, prin contractele de cumpărare-vînzare, asigur copiii voștri posibilitatea să vadă o serie de țări ca Japonia și Statele Unite, ceea ce nu numai că nu vă costă nimic, dar și primiți un preț bun pe ei. Acolo, pe copii li așteaptă perspective deosebite ca: lift-boy, cow-boy și Sony-boy. (Asta nu, că e un cîntec de demult).

De asemenea, sub regimul meu, aveți parte de un regim alimentar foarte sănătos, întrucît vă ferește de boli de stomac, tensiune, și altele care sînt o urmare directă a meselor prea copioase.

Față de toate cîte am făcut pentru voi, vă cer atît:

Cetățenii!

Cînd trec cu Packard-ul, să nu mai aruncați cu pietre, întrucît în prezent inchisorile sînt arhipline, iar cele noi sînt încă în construcție.

LI-SÎN-MAN

(încă) președinte al Coreei de Sud
p. conf. R. Vasile

INSTANTANEU AMERICAN

Desen de
Adrian Lucaci

— Cine vorbește de criză? La noi banda rulantă nu stă o clipă!

Desen de N. Arion

SCURT ȘI... SURPRINZĂTOR

Americanism

E un lucru bine cunoscut în toată Cambodgia (și nu numai acolo!) că Sam Sary, conducătorul recentului complot care urmărea răsturnarea guvernului progresist Norodon Sianuk, e omul americanilor. După unele indiscreții din presa apuseană, se pare că Sam Sary și-a dobîndit această investitură, — pe lângă alte „merite” — grație unei întîmplări semnificative de pe timpul cînd era ambasador al țării sale la Londra. Întîmplarea a stîrnit în acel moment o vîlvă deosebită căci era, într-adevăr, destul de pușin obișnuit pentru gazetarii și diplomații, aflați de față, să asiste la o scenă în care ambasadorul își injură crunt și-și pâlmuiește dactilografa! Foarte calm și cîtuși de pușin jenat, Sam Sary a dat și explicații asistenței stupefiate: „Așa se tratează la noi în Cambodgia funcționarii impertinenți”.

Ulterior, înconjurat și întreținut de noii săi stăpîni, Sam Sary a încercat figura de la ambasadă și pe obrazul poporului cambodgian. Dar rezultatul a fost altul decît cel urmărit. Fostul ambasador este și în prezent sub pulpana patronilor săi de peste ocean. De data asta însă, în calitate de... „refugiat politic”...

În legătură cu asemenea relații, francezul are o vorbă: „Tel maitre, tel valet”, sau, pe romînește: „Cum e turcul, și pistolul!”

O piatră de încercare

Unul din caii de bătaie ai mașinațiilor vest-germane împotriva lichidării pașnice a „tumorii canceroase” a Berlinului de vest este și vasta ofensivă propagandistică menită să demonstreze că Berlinul de vest întruhidează raiul pe pămînt, în timp ce Berlinul de est e, bineînțeles, un „iad roșu”. O expoziție organizată recent în Elveția, sub titlul „Berlinul, piatră de încercare a lumii libere” își propune tocmai acest scop. Fotografiiile expuse sînt „alese” cu grijă în sprijinul acestui contrast iad-rai. Firește, cele mai multe sînt neidentificabile: de pildă, un colț de zid ruinat din timpul războiului (care poate fi foarte bine din Berlinul occidental, din Hamburg sau din atîtea alte orașe germane pustiite de război) „ilustrează” sloganul: „Berlin-est, orașul ruinelor”. O serie de trucaje asemănătoare pledează corespunzător pentru celelalte slogane, ca, de pildă, „Berlin-vest, orașul belșugului” (despre șomerii, despre ciupercăria organizațiilor de spionaj, despre miile de refugiați care trec lunar în Berlinul de est — nici un cuvînt!) Această jalnică paradă de măsluiri fotografice culminează cu o poză (înfățișînd Muzeul artelor frumoase) care exemplifică o altă zgomotoasă titulatură din cadrul expoziției: „Berlin-vest, centru cultural”. S-a întîmplat însă ca o parte din vizitatori să remarce că Muzeul de artă din poză se află în Berlinul răsăritean!

Folosind această „tehnică” propagandistică specifică, expoziția s-a dovedit ea însăși o... „piatră de încercare a lumii libere”! Acesta a fost, de altfel, singurul ei succes!...

ION CĂLIMARĂ

Agencia Tele-„Urzica” transmite...

Asociația marilor fermieri americani face cunoscut în mod public intenția sa fermă de a construi o cale ferată proprie între Statele Unite și Mexic, destinată întoarcerii în patrie a muncitorilor agricoli mexicani, care au lucrat în marile ferme americane. În acest fel, asociația nu va mai plăti acestor muncitori salariul pe perioada lucrată, salariu echivalent cu costul unui bilet de tren pînă la casele lor, în Mexic. Deci, nu se va mai putea afirma despre membrii asociației că duc pe muncitori cu vorba, ei ducîndu-i cu... trenul.

Ministerul învățămîntului de la Bonn informează părinții vest-germani care au copii de vîrstă școlară că guvernul nu va construi cele 56 000 de școli noi absolut necesare în R.F.G., fondurile respective fiind alocate construcției de noi cazărmi. Pentru liniștirea cetățenilor se mai precizează că tot una e, întrucît școlile vest-germane sînt azi adevărate cazărmi, acolo tinerilor făcîndu-li-se o educație militară conform dictonului „Minte sănătoasă în corp... de armată!” sau pe latinește „Mens sana in corpore... spre Bundeswehr!”

In deplasare

Unor scriitori...

Poetul nostru citadin
simțind un vag parfum de vară,
s-a deplasat și el puțin
la țară.

Și-a spus: — Să ne îndreptăm cu fața
spre sat, spre munca culturală,
ca să-nțelegem bine viața
rurală.

(Atita forță tinerească
vădea discursu-i viguros
încît credeam c-o să pornească
pe jos).

Dar vrînd s-ajungă mai urgent
în leagănul lui Marin Preda
utiliză pentru moment
Pobeda.

Sosi la prînz și pînă cînd
în noaptea s-a aprins mirajul
el și-a despachetat cîntînd
bagajul.

Dar la sfîrșit a înghețat
și brusc simți că-i crapă capul,
cînd observă că și-a uitat
pick-up-ul.

A doua zi trezit la fel
de odihnit ca la Sinaia
oștă că n-a luat cu el
și baia.

Dar s-a-mbunat curînd amicul
(că-n fond era un suflet bun)
cînd a văzut pe masă micul
dejun.

Privindu-se-n oglindă dacă
îi șade bine-n bleumaren
se hotărî voios să facă
teren.

Pe drum cu ochii la decor
avid să consemneze noul
își frămînta nerăbdător
stiloul.

Cuprins de-o fericire mută
a vizitat atent stupina
și-a admirat cum e făcută
albina.

Și foarte emoționat
simți iușindu-i-se pulsul
cînd într-un grajd a constatat
ce-i mulsul.

Dar vremea trece pe furis
și în amurgul purpurii
poetul e-ncîntat ca-n Ciș-
migiu.

Văzînd apoi în preajma sa
luminile aprinse-n sat
el a simțit cum muza l-a
pișcat.

A scos o coală de hîrtie
cu palide nuanțe „fraise“
și-a început pe loc să scrle.
Citez:

„În timp ce grîul unduia
simțeam vibrația-n ventricul;
miroase-a piine-ntocmai ca
la «Spicul».“

VIUREL BURLACU

CUSURGIU

— Te doare gîtul?
— Da, din cauza cărnii congelate... Mie
nu-mi face bine nimic rece!

Desen de Viorel Emil

S O N E T E S T I V A L

N-am dat în viața mea cuiva o palmă,
iar dacă-ntrebi vecinii bunăoară
vor confirma că-s blind din cale-afară
și că-s un om cu firea foarte calmă.

Eu nu suport expresia vulgară
și n-am spus nimănui chiar amical: „mă!“,
eu n-am rostit în viață o sudalmă
căci nu mă-mpac cu vorba de ocară.

Și totuși, vai! chiar săptămîna asta
m-a apucat o furie cumplită,
am spart trei vase, mi-am jignit nevasta...

De ce?... Pe strada mea cea liniștită
s-au redeschis grădinile de vară
cu zgomote de... muzică ușoară.

I. STOIAN

— De ce nu desinfectezi briclul? Cureaua
pe care l-ai tras, poate să aibă microbi...
— Ce microbi, tovarășe, că l-am făcut
harcea-parcea cu... bricliul!..

S C Î N D U R I... F R U C T I F E R E

Stațiunea de Mașini și Tractoare din
comuna Brazda către Trustul Regio-
nal pentru industrializarea lemnului.

Dragii noștri furnizori,

Vă aducem la cunoștință primirea ma-
terialului lemnos trimis de dv. în vederea
reparării batozelor. Cînd ne-am dus la
gară să-l ridicăm și l-am văzut în vagon,
am întreat pe un ceferist dacă nu cumva
a plouat local... pe linia de garare. Ceferis-
tul întrebîndu-ne: „De ce?“, i-am răspuns:

— Pentru că sînt ude.

— Deh, or fi mers în vagon cam înghe-
sute. Și bietele scînduri au... nădușit!

Cînd să începem repararea batozelor,
fiecare și-a dat cu presupusul în privința
materialului lemnos primit din partea dv.
Unul a spus că cei de la trust ar fi văzut
scîndurile cam murdare și le-au dus la
baie, ca să iasă ei cu obrazul curat.

— Baie ca baie! a zis altul. Dar de ce
nu le-au stors pe urmă? Că așa face și
nevastă-mea după ce spală rufe.

Nea Vasile, înțelept, a sărit de colo:

— Păi astea nu sînt rufe...

— Dar nici scînduri!

Am mai lăsat noi scîndurile o săptă-
mîină la soare, doar, doar va seca apa din
ele. Dar nici gînd. Cum repararea bato-
zelor impunea urgență, ne-am dus la
director să-l rugăm să construiască în
S.M.T. un cuptor.

— Vreți să coaceți pîine?! s-a mirat
dînsul. N-avem brutărie în sat?

— Avem, cum să nu. Dar brutăria
coace pîine, pe cînd noi vrem să coacem...
scînduri!

Directorul însă ne-a refuzat cererea, pe
motiv că în buget nu-s prevăzuți bani
pentru așa ceva. Ca atare să fim... copti
la minte. Pînă la urmă, de voie de nevoie,
am reparat batozele cu acest material
lemnos. Acum, ele așteaptă vremea să
plece pe arii. Între timp, scîndurile cu
care le-am reparat, avînd umiditate din
abundență, au început să aibă și... mlă-
dițe. Din această cauză, acum mutăm
mereu batozele din loc în loc nu care
cumva să prindă rădăcini în pămînt. Că,
într-un asemenea caz, vom fi nevoiți să
mutăm ariile de treier aici în curtea
S.M.T.-ului. În schimb, bine ar fi ca din
mlădițe să crească ramuri și copaci în
toată regula. Așa, pînă la treieris, bato-
zele vor deveni adevărate... păduri pe roate.

Încheiem scrisoarea de față, rugîndu-vă
să ne precizați de urgență dacă scîndurile
care ne-au produs atîtea neplăceri sînt...
fructifere. Într-un asemenea caz, noi pre-
ferăm să fie lemn de prun. Astfel, bato-
zele noastre, dînd roade, vor deveni,
ad-hoc, un adevărat combinat alimentar,
care să producă țuică, marmeladă, gem,
dulceață și compot. Bineînțeles din prune.

Terminăm fără a vă întinde mîna,
întrecînd... e umedă.

S. M. T. din comuna Brazda
pt. conformitate,

V. D. POPA și V. RĂDULESCU

C I T I T O R I I N E

Către „Urzica“
București

„Optsr ct fshrmrhs, cîr. Ptfmct orsk
ectrttr mmlxj krprmr mrkrtr prdrfr jt fs
u. Xa xaxa uuuuuuuu crmfkt iiii
ststiiit! Oii auii hghgrrr, pîr hîr.“ —
Lumină.

P.S. Ceea ce ai citit mai sus, dragă
Urzico, nu este o scrisoare cifrată. Este
stenograma unui fragment din sonorul
unui film, așa cum s-a auzit deunăzi la
cinematograful din comuna noastră. Îmi
pare rău că nu am talent la desen, să-ți
arăt și un fragment din ce s-a văzut.
Mai bine zis, din ce nu s-a văzut, pentru
că atunci cînd am intrat în sală am văzut
că nu se poate vedea nimic. Nu se poate

vedea, nu se poate auzi, nu se poate
înțelege. Se poate numai critica.

Ioan Vuculescu
strungar

Ocolul silvic din Să-
virșin, raionul Lipova

TELEGRAMĂ

Către „Urzica“ — București

Expedito Frunză Dumitru,
com. Călugări, raionul Vedea.

Găsit trior nefolosit. Stop. Zăcut trior-
ul doi ani curte cetățean Voicu Ștefan.
Stop. Triorul fost mașină agricolă folo-
sitoare, ajuns mașină agricolă nefolosi-
toare. Stop. Timp doi ani vîntul suflat,
ploaia plouat, burniță burnițat și sfat

popular dezinteresat. Stop. Triorul stat,
uitat, udat, stricat. Stop. Trior trebuie
reparat. Stop. Vinovat trebuie scuturat.
Stop. Neîntîrziat.

Semnat,

Frunză Dumitru

ing. cadastral la Sfatul
popular al raionului
Vedea

URZICUȚO DRAGĂ,

Fu

Trecînd pe la Vișeu,
În să-ți scriu ne-ntîrziat,
Că Vișeu-am observat:
Stă pe coasta unui deal.
Pin-aicea e normal.

— Ești curler?
— Nu, dar duc la etajul V o hirtle ca s-o semneze șeful...
— Nici eu, dar duc la parter o hirtle semnată de șef...

Desen de V. Timoc

RĂSPUNSURI FORMALE

Cule și piroane

„Urzica” a sezisat Sfatul popular al raionului Adamclisi cu privire la faptul că gardul școlii din satul Mirleanu, planificat de doi ani de zile, nu este încă făcut. Drept răspuns, fostul secretar al sfatului, D. Marcel, ne trimite o adresă din care cităm:

„La ora la care vă scriu, se bat ultimele cuie la scindurile care împrejmuiesc școala Mirleanu, în chip de gard”.

Interesându-ne, aflăm că ultimele cuie n-au început să se bată. N-au început încă să se bată nici primele cuie. Deocamdată numai tov. D. Marcel a încercat să ne pună... piroane. Așa că, în problema „scindurilor care împrejmuiesc școala în chip de gard”, nu se bate nici un cui. Se bate apa-n piua.

Vă facem cunoscut că am dat dispoziție...

Alt răspuns, de aceeași natură, ne-a trimis Trustul regional Gostat—București, cu nr. 19 376, din 22 noiembrie 1958. La sezisarea noastră, ne-a comunicat:

„Vă facem cunoscut că am dat dispoziție la G.A.S. Slobozia pentru a achita drepturile bănești tov. ing. Ion Neacșu, conform hotărârii comisiei de litigii”.

Răspunsul e adevărat numai în proporție de 50%: e adevărat că trustul ne face cunoscut. Dar nu-i adevărat că din noiembrie și până acum, cel în cauză ar fi primit vreun ban. Așa că Trustul regional Gostat București nouă ne-a făcut cunoscut, iar inginerului Neacșu i-a făcut... figura!

„URZICA” AJUTĂ

Pe cont propriu!

La întovărășirea agricolă „Olga Bancic” din com. Fărcașu, raionul Amaradia, s-au descoperit 6,80 ha pământ acoperite. Nu le acopereau pădurile sau livezile. Le acoperea... președintele întovărășirii, de teamă ca nu cumva să descopere cineva că acest pământ există. Președintele, împreună cu alți citiva întovărășiți, s-au... întovărășit pe cont propriu. Au semănat și au cules. Și iarăși au semănat, și iarăși au cules. Ce au semănat, nu știm. Dar știm că într-o zi a răsărit „Urzica” pe terenul lor. „Urzica” le-a făcut puțină salată, în urma căreia adunarea generală l-a schimbat pe președinte.

Despre calitate

Până de curind, cantitatea de pline care se distribuia în stațiunea Govora era de calitate necorespunzătoare. Adică, era mare cantitatea, dar era slabă calitatea. La sezisarea noastră, întreprinderea de panificație Rm. Vilcea ne răspunde că nu e de vină piinea. E de vină... apa care nu e de curge normal pe conducte. S-au luat măsuri pentru ca de acum încolo calitatea pînii să nu mai depindă de felul cum curge apa pe conducte. Să depindă de munca celor care o fabrică.

Am dori ca asemenea răspunsuri de calitate să ne parvină în cit mai mare cantitate...

Familiuțele de la G.A.S. Recea

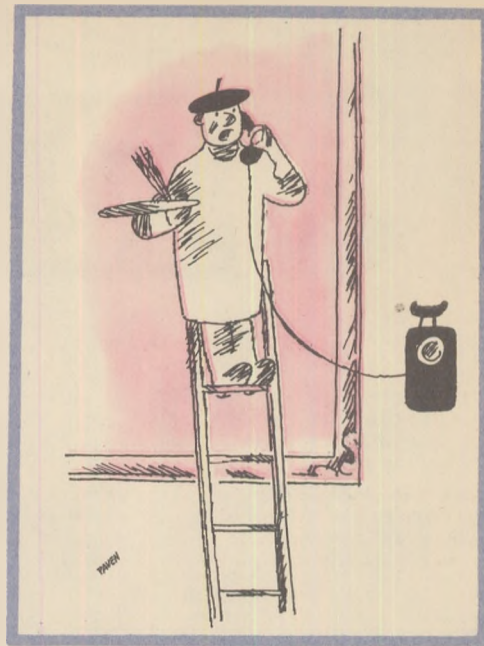
De mai multă vreme, la G.A.S. Recea, raionul Cujmir, se aciuse o familiuță. Chiar mai multe familiuțe. Toate la un loc, formau o familioară mai mare. O familioară formată din familiuțe formate din familii de elemente chiaburești și dubioase. În urma sezisării noastre, ni se aduce la cunoștință că familioara s-a stricat prin recentul divorț, care a avut loc: G.A.S.-ul a divorțat de familiuțe.

De obicei, felicitări se trimit cu prilejul căsătoriei. Noi vi le trimitem cu ocazia divorțului.

Desen de C. Cazacu

— Dragă, la concertul de-aseară au fost câteva piese teribile...

— Alo! Atelierul? Dă-mi te rog legătura cu celălalt capăt al tabloului...

Desen de Paven

SFATURI PRACTICE

Petele de grăsime se scot cu lămie. Chestia e cum se scot petele de lămie.

*

Dacă vrei să cumpărați un litru de vin și nu aveți la îndemână decît o sticlă în care a fost gaz, spălați sticla cu apă și săpun de rufe. În felul acesta vinul nu va mirosi a gaz. Va mirosi a săpun de rufe.

*

Geamuri curate obțineți în felul următor: muiați o bucată mare de hirtie în apă caldă și frecați apoi cu ea geamul. După aceea, bucățele mici de hirtie rămîn lipite de geam și nu le mai puteți scoate cu nimic. Atunci spargeți geamul și puneți unul nou. În felul acesta veți avea un geam curat.

*

Pantofii de antilopă se păstrează și zece ani dacă îi țineți pe șanuri înveliți în hirtie. În felul acesta vor arăta oricînd ca noi. Condiția esențială este să nu-i purtați.

*

Nu lăsați ceasul de mîna pe o masă acoperită cu sticlă, că stă. De asemenea nu-l lăsați pe orice masă, că pleacă.

*

Vreți să vă lăsați de țigări? Nu fumați.

*

Un ou proaspăt se cunoaște după cum sună la ureche. Un ou vechi se cunoaște după greșuri.

S. R.

C O M U N I C Ă . . .

Jos, sub deal, din intimplare,
Trece-o apă curgătoare.
Ce e drept nu e păcat,
Apa-i bună la spălat,
La gătit și la băut,
Rău la nimeni n-a făcut,
Însă pacoste e, zău,
Cînd apare-n drumul tău.
Cum mergeam spre riu odată,
Văd mulțime adunată.
Se-ntreba pe mal norodul:
— Podul, frate, unde-i podul?
Le răspunse un bărbat:
— Nu-i aicea, e la sfat.
— Cum? Nu-i peste riu, bădieu?
— Aș! Nici gînd! E pe hirtie:
De mai an stă în dosar
Pe la sfatul popular!

Iar p-aici să meargă poate
Cine știe să înoate.
Eu, Uruzico, să înot
Sincer am să-ți spun: nu pot.
Și-mi tot pun o întrebare
Cînd ai poștă de plimbare:
Ești sortit, cumva mereu?
Să stai veșnic în Vișeu!

Chindriș Dumitru
com. Baia Borșa, raionul Vișeu

DRAGĂ URZICO,

Despre înghițitorii de săbii cred că ai mai auzit. Dar despre înghițitorii de cabluri, sticle, pietre și mușegai cred că auzi pentru prima oară. Totuși asemenea

înghițitorii există, printre animalele alimentate cu borhot provenit de la fabrica de zahăr din Tg. Mureș. Inventarul de mai sus se găsește în borhot. Cine înghite borhotul, înghite și inventarul. Am auzit, Uruzico, că înghițitorii de săbii dau spectacole frumoase. Înghițitorii noștri însă nu dau spectacole. Dau... orșul popii. Numai cei care ne trimit așa borhot, se dau în spectacol.

Cum spuneam, dragă Uruzico, despre asemenea înghițitorii cred că auzi pentru prima oară. Noi am vrea să fie și pentru ultima.

ing. Pojar Iacob
de la Secția agricolă a
Sfatului popular al regiunii Cluj

ORA

Penultima

De-ale lor

In Japonia sint tot mai dese cazurile cind avioane ale bazelor americane „scapă” bombe explosive.

Oamenii din patru zări Astăzi le declară-n față: Cu asemenea „scăpări” Greu mai poți scăpa... cu viață!

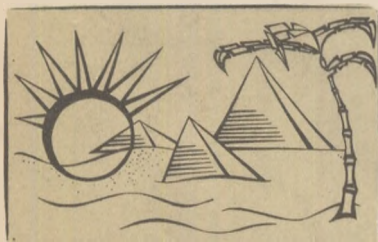
A. Lăpușeanu

In legătură cu desele eșecuri in lansarea de rachete la Cap Canaveral.

Mereu povestea se repetă Și le provoacă-același chin. Cind ei lansează o rachetă, Dă rezultat ca... submarin.

V.D.P.

DICTIONAR UNIVERSAL, ILUSTRAT ȘI EDITAT DE BENEDICT GĂNESCU

PIRAMIDE: Monument de arhitectură

PIRAMIDON: medicament cu care colonialiștii încearcă să-și alina durerile de cap provocate de lupta de eliberare a popoarelor.

Trupele franceze staționate în Algeria au pătruns pe teritoriul Tunisiei și în Șeikatul Buderias unde au distrus mai multe clădiri și au jurat un mare număr de vite.

(Ziarele)

Proiect de statuie pentru „victorioșii” de la Buderias...

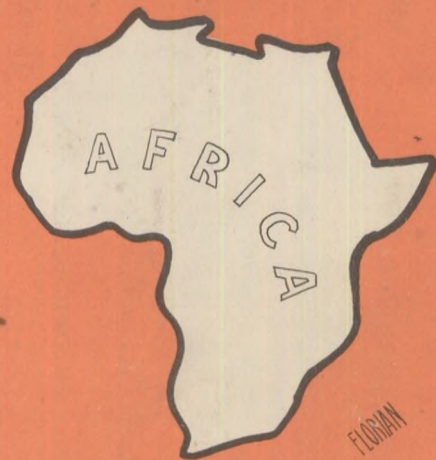
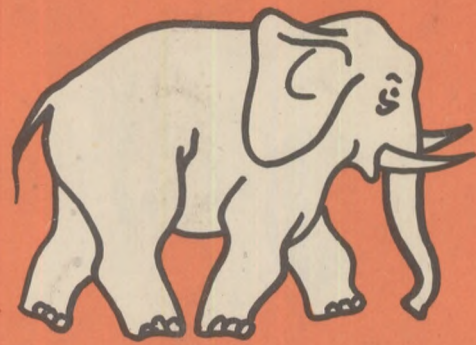
Desen de V. Vasiliu

MISTER GERY

Mister Gery,
Mare amator de sherry
Și dolari,
Printre marii proprietari
De uzine,
E pe drept considerat
Rege... neincoronat.
Și măcar că-i cit un taur
Are-o inimă de aur.
Dac-o „giri” cumva suspină
Că-și dorește-o limuzină
Mister Gery doar semnează
Cecul și i-l înmînează
Cu un gest foarte discret...
Și-are „giri” un Chevrolet.
Alta orea pentru sezon
O mantilă de vizon:
Mister Gery o-nțelege
Și cu gesturi largi, de rege,
Mai semnează-un cec aparte
Și petrece mai departe.
Bunătațea lui de aur
Scoate banii din tezaur
Fiindcă ori și ce s-ar spune
Mister are slăbiciune
Pentru blonde,
Pentru brune.

.....
Dar cind vine la uzină
Mister Gery,
Mare amator de sherry,
Socotind-amănunțit
Cîți dolari, și dăruit
Și cam cît a păgubit
S-a decis pe loc să ție
De acum economie.
Se gîndește, deocamdată,
Că ar trebui luată
O măsură
(nu prea dură)
Care să recupereze
Măcar cît de cît din speze:
Va scădea la muncitori
Fără nici un comentariu
Cinci la sută din salariu,
Cînd, primi un telefon
Că și Gladys orea... vizon.
Mister Gery
I-a promis
Și-a decis:
(El nu intră în derută)
O să scad șapte la sută
Din salarii
Să acopăr
Și vizonul dumneaei...
E... O.K!

ION RAMURĂ

ILUZII

Desen de C. Florian

CRONICA MONDENĂ

Ambasada Iordaniei din Washington transmite următorul comunicat special în legătură cu vizita regelui Hussein în Statele Unite.

Majestatea sa regele Iordaniei a sosit în Statele Unite, la chemarea... dolarilor. Pe aeroport distinsul oaspete a fost întâmpinat de o mulțime de colegi, ca: majestatea sa Rockefeller al VII-lea, regele petrolului, majestatea sa regele antinevralgicelor și al siropului de tuse, precum și de reprezentantul Departamentului de Stat... pe picior de război.

Coborînd din avion, regele Hussein a ținut o adîncă cuvîntare, spunînd: „Of!” După aceea, majestatea sa a întins mina unui suveran de pe Wall-Street, care însă i-a pus în vedere politicos: — Ce, ești nebun? Intinzi mina de față cu reprezentanții televiziunii, să dai în vileag baza relațiilor noastre?

Apoi, regele Iordaniei a plecat de pe aeroport în urma oficialităților americane, pentru a dovedi o dată în plus că el... se ia mereu după americani. Imediat după sosirea la vila ce i-a fost pusă la dispoziție, i s-a făcut

un duș de către magnații Wall-Street-ului, care i-au reproșat că e un rege slab. La aceasta, majestatea sa a replicat tot slab:

— Dacă sînt la... Amman!
Seara, a avut loc un dineu la care s-a mîncat... Dupont cu Rockefeller pe chestia unor beneficii.

În continuare, înaltul oaspete și-a consacrat cea mai mare parte a timpului vizitînd pe diverși bancheri americani. Aceasta se explică prin faptul că majestatea sa, avînd tronul Iordaniei șubred, este în căutarea unei bănci solide.

Cu ocazia vizitării unui aeroport din S.U.A., regele a fost invitat să facă o plimbare cu avionul. Oaspetele însă a refuzat, intrucît și fără avion este în aer.

În seara aceleiași zile, s-a prezentat la vila unde regele Iordaniei este găzduit un magnat care a vrut să-l cunoască. Întîmpinat de un valet, magnatul a întrebat dacă majestatea sa primește.

— Cum să nu! Primește... ori cît de mult! a venit răspunsul.

Vizita regelui Hussein în Statele Unite continuă.

VICTOR TEODOR